

2011. NOVEMBER 28. HÉTFŐ

2TIMÓTEUS 2,22 – 26

DR. GYŐRI ISTVÁN

Óvás az ifjúkori kísértésektől

^{2,22}Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségül az Urat. ^{2,23}Az ostoba és éretlen vitatkozások elől térj ki, tudva, hogy ezek viszálykodást szülnek. ^{2,24}De az Úr szolgálója ne viszálykodjék, hanem legyen barátságos mindenkivel, tanításra alkalmas és türelmes, ^{2,25}aki szelídséggel neveli az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja nekik egyszer, hogy megtérve megismerjék az igazságot, ^{2,26}és felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

A Timóteusnak szóló, személyes jellegű intelmek utolsó szakaszában Pál arra inti Timóteust, hogy kerülje az ifjúkori kívánságokat, helyette a keresztyén alapértékekre törekedjen, és ne keverjen értelmetlen vitákba és viszálykodásokba.

22. vers

Az ifjúkori kívánságok pontos jelentésének tisztázása több spekulatív megoldásra is lehetőséget adott. A vers második fele az intés pozitív oldala: ezekre kell törekedni. Így a mondat első, tiltó fele ezeknek a pozitív erényeknek ellentéte, amelyek egyben az ifjúkor jellemzői. Az ifjúkorra az elfogultság, a türelmetlenség, a szeretetlenség, a gyors felindulás a jellemző. Ezek helyett Pál egy keresztyéni erénykatalógust állít össze, amelyeket példaként hoz fel Timóteusnak: igazság, hit, szeretet, békesség.

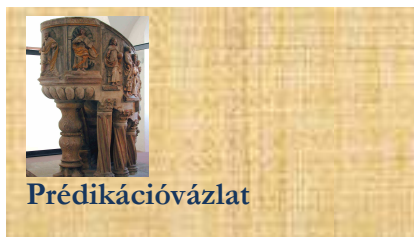
- Az igazság az isteni rendbe való beilleszkedést jelenti, aki elfogadja a maga helyét az Isten rendjében.
- A hit egyben hűség is, az Istenhez való bizalom és ragaszkodás.
- A szeretet a legnagyobb parancsolat.
- A békesség az Istennel és az emberrel való rendezett kapcsolat és állapot.

„*Akik tiszta szívvel hívják segítségül az Urat.*” Ez a megfogalmazás a gyülekezet közösségét jelenti. Timóteusnak, mint gyülekezeti vezetőnek is el kellett fogadni, hogy nem áll a közösség felett, hanem csak a közösséggel együtt létezhet, csak velük együtt élheti meg a maga kegyességét.

23–26. vers

A pozitív intések után újra kitér az apostol arra, ami a 2,16-ban már egyszer szerepelt, mégpedig a felesleges vitatkozásokra. Ez valóban nagy probléma lehetett Timóteus környezetében, ha Pál ismételten kitér rá. A 24. versben található *machesthai* a 14. versben említett *logomachia* igei alakja. Az ÚF viszálykodással fordítja, de az értelme inkább csak egyszerűen harcolni. Így a 24. vers kezdete így hangzik: *Az Úr szolgája ne harcoljon.* Majd a 25. vers ennek ellenpontjaként a *szelídséget* javasolja, mint ami által az ellenszegülőket jobban el lehet vezetni az igazságra.

Isten a maga munkáját csendben és szelíden is el tudja végezni. Nem kell ehhez sem ifjúkori türelmetlenség, sem a művelteknek látszó felnőttek szóban való legyőzése, hanem sokkal inkább a krisztusi szelíd lelkület.

Prédikációvázlat

„Törekedj viszont az igazságra, a hitre, a szeretetre, a békességre azokkal együtt, akik tiszta szívből hívják segítségük az Urat!” (2Tim 2,22)

Pál apostol négy fontos dolgot köt Timóteus lelkére, hogy ezekre törekedjen. Nemcsak Timóteusnak szólhat ez az útmutatás, hanem nekünk is.

1. Törekedj az igazságra!

Az igazság itt az isteni rendbe való beilleszkedést jelenti, azt hogy az ember elfogadja a maga helyét az Isten rendjében. Egyik énekünk így mondja ezt: „Mind jó amit Isten tész, szent az ő akaratja.” Ha elfogadom, hogy amit Isten tesz, az alapvetően jó, akkor erre csak úgy tudok válaszolni, hogy igyekszem a magam életét ehhez a jóhoz igazítani.

Isten parancsolataiban nem korlátokat vagy tiltásokat látok, hanem az Úr szeretetét, aki meg akar óvni engem minden bajtól. Nem kényszer az ő útján való járás, hanem boldog lehetőség, hogy követhetem őt.

2. Törekedj a hitre!

A hit az Úrral való kapcsolatunk alapvető része, ami igazán összeköt ővele. Az igaz hit azt jelenti, hogy igaznak tartom mindazt, amit ő kijelentett és feltétlen bizalommal vagyok őfelé, hogy ő mindenben az én javamat karja. Ez a hit nem vakhit, még ha sokszor olyan dolgokra irányul is, amit nem láthatunk, hanem válasz Isten sokféle módon megtapasztalt jóságára és szeretetére.

Isten jóságát nagyon sokféle módon megtapasztaljuk. Meghallgatott imádságaink, gondviselő szeretete, az egész világot fenntartó bölcsessége – mindezek arra szolgálhatnak, hogy erősítsék hitünket.

A hit egyben hűség is, az Istenhez való bizalom és ragaszkodás. Jézus a kisgyermekeket állította a tanítványok elé, mert a gyermek tud igazán bizalommal és kételkedés nélkül elfogadni dolgokat.

3. Törekedj a szeretetre!

Jézus az Isten iránti és az embertárs iránti szeretet kettős nagy parancsolatában foglalta össze, hogy Isten mit vár tőlünk emberektől. Az igazi szeretetre ő maga adott példát. „Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

A hegyi beszédben Jézus a szeretetet kiterjesztette még az ellenségekre is, és felszabadította az ő követőit, hogy a bosszúállás helyett még ellenségeiket is szeressék. Ez emberileg nézve tényleg lehetetlen dolog, de Isten át tud formálni bennünket.

4. Végül: törekedj a békességre!

A békesség az Istennel és az emberrel való rendezett kapcsolat és állapot.

Jézus így búcsúzott a tanítványaitól: *„Békességet hagyok néktek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”* (Jn 14,27) Az Isten szerinti békesség, Jézus békessége több mint a világ békessége. Nincs benne számítás, nincs benne semmi hátsó szándék, sem semmi félelem.

Az igazi békesség visszahoz valamit abból az elveszett állapotból, amit a bűneset megrontott. Az igazi békesség azt jelenti, hogy semmi el nem választ teremtő és megváltó Istenemtől. S ha ez a békeség van bennem Isten felé, akkor ez van a másik ember felé is.